

LEARNING From ATHENS

Μετά από ένα μήνα εργασίας στη Documenta 14, θεωρούμε πως είναι απαραίτητη η δημοσιοποίηση ενός κειμένου που να διασαφηνίζει τους όρους με τους οποίους ξεκίνησε αυτό η συνεργασία, αλλά και τον τρόπο που οι εργαζόμενοι στη θέση του Επιτηρητή της έκθεσης (invigilator) καταφέραμε να διεκδικήσουμε τα περισσότερα, από όσα είχαν συμφωνηθεί αρχικά, με τη διοργάνωση (δηλαδή: 9 ευρώ/ώρα μεικτά ή 6 ευρώ/ώρα καθαρά και 6 ημέρες /εβδομάδα).

Εντύπωση μας κάνει πως στην δημόσια απάντηση της σχετικά με τους μισθούς μας, η Documenta ξεχνά να αναφέρει πως αυτού είναι προϊόν διεκδίκησης από την πλευρά των εργαζομένων. Από την πρώτη στιγμή που παρατηρήσαμε τόσο μεγάλη διαφορά ανάμεσα στην προφορική συμφωνία και τη σύμβαση που μας στάλθηκε τελικά, αποφασίσαμε να συσπειρωθούμε κάνοντας συνελεύσεις και οργανώνοντας τις επόμενες κινήσεις μας. Παρότι αυτό δεν ήταν εύκολο, καθώς ανάμεσα στους εργαζόμενους στη συγκεκριμένη θέση (πάνω από 200 άτομα) υπήρχαν διαφορετικές προσεγγίσεις, για το πώς θα έπρεπε να συνεχίσουμε. Τελικά, όλο αυτό το διάστημα καταφέρνουμε να βρισκόμαστε και να διεκδικούμε μαζί.

Μέσα από την συλλογική μας κινητοποίηση καταφέραμε να ασκήσουμε πίεση και συνεπώς η Documenta14 να ανταποκριθεί άμεσα. Τελικά, πετύχαμε την αλλαγή των όρων των συμβάσεών μας προς το καλύτερο, με αποτέλεσμα να υπογράψουμε νέες, βελτιωμένες εκδοχές τους, που να ανταποκρίνονται περισσότερο στην αρχική συμφωνία. Καταφέραμε, επίσης, η Manpower να αφαιρέσει τον απαράδεκτο όρο από τη σύμβαση, που δήλωνε ότι στο ωρομίσθιο συμπεριλαμβάνονται και όλες οι νόμιμες προσαυξήσεις. (+75% τις Κυριακές, δώρα, επιδόματα).

Δεν χωρά αμφιβολία πως η εμπειρία της συλλογικής διεκδίκησης υπήρξε πολύτιμη και “εκπαιδευτική” σύμφωνα και με το λεξιλόγιο και την εκφραστική ατζέντα που χρησιμοποιεί η φετινή διοργάνωση της Documenta 14. Εξάλλου, μέσα από αυτό την εμπειρία “μάθαμε” πως εκτός από την ριζοσπαστική αφήγηση της φετινής διοργάνωσης, τις δημόσιες δράσεις οι οποίες φωτίζουν όψεις των κοινωνικών συνεπειών της λιτότητας στις χώρες του Νότου αλλά και την ριζοσπαστική - αντιφασιστική πολιτική κληρονομιά της Documenta 14 η οποία έχει την αφετηρία στη μεταπολεμική Δυτική Γερμανία, υπάρχει και η άλλη πλευρά της εταιρικής λειτουργίας με την κάθετη δομή, τις αυστηρές εσωτερικές ιεραρχίες και την αντίστοιχη εργασιακή κουλτούρα. Στην τελευταία αποδίδουμε και την αρχική αντιμετώπιση των διεκδικήσεων μας από την πλειοψηφία των στελεχών της διοίκησης της Documenta 14 και της απάντησης “όποιος δεν θέλει να υπογράψει, είναι ελεύθερος να φύγει”.

Ακόμη περισσότερο όμως, μάθαμε ότι, ακόμη και μέσα σε συνθήκες γενικευμένης κοινωνικής κρίσης και υψηλής ανεργίας, οι συλλογικές διεκδικήσεις των εργαζομένων φέρνουν αποτελέσματα και πετυχαίνουν νίκες, μικρότερες ή μεγαλύτερες. Το γεγονός ότι σε μια πρωτότυπη εργασιακή συνθήκη, πάνω από 200 άγνωστοι άνθρωποι μεταξύ τους, με διαφορετικές αφετηρίες και εμπειρίες ο καθένας και καθεμία, κατάφεραν να ενωθούν, να διεκδικήσουν και να νικήσουν, μας δίνει ελπίδα πως μέσα από τη συλλογικότητα μπορούμε να βρούμε το δίκιο μας, μπορούμε να δουλεύουμε, μπορούμε να ζούμε με αξιοπρέπεια.

Συνέλευση Εργαζομένων Επιτηρητών στη Documenta14

Μάιος 2017